

ДЕЛИЯН МАРИНОВ

**УБИЕЦ
НА ГЕРОИ**

ХРОНИКИ НА ПОСЛЕДНОТО ИЗМЕРЕНИЕ

МОНТ

Copyright © 2018 Делиян Маринов

Всички права са запазени. Някоя част от тази книга не може да бъде препечатвана по какъвто и да е начин – ръчно, фотографски или електронно, или под формата на фонографски запис; не може да бъде съхранявана като компютърен файл, излъчвана или копирана за обществено или лично ползване, освен кратки цитати за статии и рецензии, без изричното писмено съгласие на издателя.

Делиян Маринов

УБИЕЦ НА ГЕРОИ

Хроники на Последното Измерение

© Художник на корицата: Антон Атанасов

© Компютърно оформление: МОНТ ООД

ISBN 978-619-169-160-9

Съдържание

<i>Звезди на предопределението</i> <i>(кратка легенда за света)</i>	5
Пролог: Копие	11
1. Тояга	25
2. Меч	47
3. Юмрук	61
4. Ятаган	79
5. Боен чук	94
6. Боздуган	118
7. Секира	140
8. Рапира	156
9. Лък	161
10. Арбалет	168
11. Кинжал	178
12. Сянка	193
Епилог: През очите на невинния	203
<i>Бележки на автора</i>	206

*Посвещава се на онеправданите.
На всички онези хора, чиито мечти някога са били
потъпквани и пренебрегвани.*

Звезди на предопределението

(Кратка легенда за света)

След като Великите Създатели на света изпълнили измерението с плодородие и благодат; след като пуснали на воля всички живи същества да бродят из новосъздадените земи – им останала една последна задача. Трябвало веднъж завинаги да обединят творенията си в цялостна хармония. С животните било по-лесно – тяхното съществуване следвало определен кръговрат. Но съмненията на Зитите били отправени към хората. Направени по образ и подобие на Зитите, извезани от формулата на чистия живот, хората били непредвидими. А без тях новият свят не би бил пълноценен. Тяхното място в новото измерение било ключово за Създателите. Зитите мечтаели да овладеят човечеството,

съзнавайки, че то щяло да бъде най-разрушителната стихия за Сявасугда. Петимата върховни Зити искали да подчинят тази стихия и да изтръгнат унищожителния ѝ корен. Ала техните пратеници на земята, които трябвало да напомнят на хората за нуждата от мир и доброта, не били достатъчна мярка. Защото всеки един човек носил своя индивидуалност и разбираня. Защото хората копнеели да изпъкват и да се отличават един от друг, несъзнавайки общата си принадлежност към пъзела, наречен Живот.

Виждайки, че пратениците им не могли да наложат на цялото човечество правилата, необходими за поддържането на естествения ред в Последното Измерение, Великите Създатели съставили нов план. Те решили да отрежат по частица от себе си, която да запратят в небето. И така се появили звездите.

Земните пратеници на Създателите дали на хората знанието за небесните тела. Тези звезди, в които се криела изначалната и вечна светлина на Зитите, образували дванадесет съзвездия. Съзвездията от своя страна определяли дванадесетте зодиакални знака, които белязали човеците. Тъй като зодиакалните знаци съответствали на месеците от календара, в зависимост от рождения си месец всеки човек израствал под покровителството на определено съзвездие и носил отредените нему качества, асоциирани с това съзвездие.

Но за да овладеят напълно звездните си дарби, хората трябвало да повярват със сърцето си и да следват безупречно космическите повели.

Създателите дали и един от последните си дарове на хората – предопределението. Дори когато някой човек се отклонявал от пътя си, той могъл да си спомни своето предопределение. Зитите смятали, че по този начин щели да запазят установената хармония и последният съществуващ свят щял да пребъде завинаги. Неслучайно Зитите избродирали съзвездията колкото различни, толкова и еднакви. За да няма

разкол между хората и за да може всеки да се учи от ближния.

Само че Създателите допуснали една малка грешка. Те не предвидили възможността собственият им механизъм да се обърне срещу тях. Истинското знание за съзвездията било изгубено, след като между пратениците на Създателите на зряла вражда, родена от завист. Неблагодарните и завистливи Аморфериите намразили своите братя и сестри Аморфидите, смятайки ги за любимци на Зитите. Аморфериите въстанали срещу Божествения ред и свалили Великите си Създатели.

Преди да бъдат оковани, Петте Върховни Божества на Последното Измерение успели да запечатат силата си в пет магически камъка, който изпратили на земята сред хората.

Ала Знанието за Създателите било напълно изгубено и човеците на последния свят бавно, но сигурно тръгнали към своето унищожение.

Дванадесетте съзвездия обаче продължавали да огряват нощното небе с магическата си светлина. Но забравили тяхното истинско предназначение, хората решили, че тези съзвездия са техните богове. И тъй всеки човек, роден под знака на определено оръжие, вярвал, че войната трябвало да направлява живота му. Така например родените под острието на Копието задължително се учели да боравят с него. Добрите по душа го използвали за лов, злите – за убийства. Навсякъде по земята избухвали боеве и кръвопролития, които постепенно изтривали човечността у хората.

И все пак някои от човеците усещали изначалния по-вик на съзвездията. Тези хора започнали да се занимават с разнообразни занаяти и дейности в помощ на другите.

Но веднъж осквернен, светът не могъл повече да бъде същият. Без Великите Създатели и знанието за небесния им механизъм, светът се давел в любов и омраза; избледнявал в светлина и мрак.

В последният свят настъпил хаосът, който щял да донесе края на времето.

Чезнайно море

Столицата

Легенда

- 1 Площад
- 2 Дворец
- 3 Пазари, твржище
- 4 Казарма
- 5 Лечителница
- 6 Фабрика

Пролог

Копие

*Първото съзвездие получило името **Копие**. Всички хора, родени под неговото покровителство, били белязани със знака на приключението. Те напредвали целеустремено, досущ като полета на копието. Сред най-силните им качества били лоялността, дружелюбността, последователността в действията и жаждата за покоряване на нови хоризонти.*

Беше една от последните вечери, в които пролетта предлагаше прохладата си. Лятото наближаваше и най-подходящите места, където обикновените хора можеха пълноценно да разпуснат след жежкия работен ден, бяха любимите кръчми и странноприемници. Там се предлагаше тъй обичаното от всички студено и пенливо пиво. Имаше нещо в тази напитка – от дъбовата халба, по която се стичаха тънки струйки влага, до невероятния, остър вкус. Нещо, което не просто развързваше езика на хората, но и ги свързваше в непредполагани познанства и приятелства.

В Кралски Устой не минаваше и вечер без весели пиянски песни, изпълнявани с пълно гърло от почерпни мъже и жени. Свообразните хорове на щастието ог-

ласяха както претъпканите пивници, така и излъсканите улици, които все още се гиздеха с венците на победата. Но радостните песни не напомняха онези принципно престорени парадни изпълнения. Тяхната мелодия извираше от сърцата на хората. Някои от песните бяха съчинени от странстващите бардове, идващи на рояци в столицата, докато други музикални творби се раждаха на мига. Макар и тежко преминал сезон, лятото обещаваще промяна и нов живот не само за жителите на столицата, но и на цялото Велико Кралство.

Ето защо бъчонките, преливащи от вино и други, поекзотични напитки, се изпразваха бързо, а народът ликуваше и възтържествуваше. Войната беше свършила, а с нея и тревогите. Колко по-радостен бе животът с песен на уста!

Петъчният ден официално бележеше края на работната седмица, а за някои си беше едва началото. Въпреки че минаваше девет вечерта и кръчмата беше доволно претъпкана, атмосферата в „Страхата на победоносеца“ въобще не беше застояла. Постоянно влизаха и излизаха хора – до един ведри и стоворчиви. Цялото множество беше като хипнотизирано от щастливото безгрижие. Двете сервитьорки едвам смогнаха да обслужат всички напираси посетители. Възрастният барман, който беше и собственик на заведението, неуморимо пълнеше халба след халба. И за да им се получава повече приказката, хората събираха масите си, така че да не остане нечукната халба по време на наздравичите. Но няколко маси стояха по-настрани в сенчестите ъгли. На една от тях беше седнал Танид, Син на Копието.

Мъжът беше малко над четиридесетте, с посивели мустаци и късо подстригана, леко оредяла коса. Танид стратегически беше избрал да стои далеч от гълчавата, защото

се притесняваше да не бъде разпознат от посетителите.

Все пак беше герой от войната и присъствието му би обърнало настроенята в заведението. Не че посетителите щяха да се смутят, напротив, щяха да избухнат в още полудо веселие и да го наобиколят по подобие на малки деца в очакване на някоя бойна история. Щяха да последват почерпки, песни, почести и какво ли още не. Единственото лице, за което Танид беше сигурен, че го е разпознало, беше старият кръчмар. Барманът добре разбираше положението, в което героят се намираше, и си траеше, макар от време на време да смигаше на знатния си гост.

Сина на Копието, прекарал огромна част от живота си под военна дисциплина и аскетизъм, предпочиташе да е далеч от тълпите и вниманието. Освен бойния му кон, вторият най-близък другар на Танид беше дългото му копие, останало му вярно през годините в сражения с Необузданите народи. Както често войнът се шегуваше сред съмишлениците си в казармите – копието беше вкусвало повече кръв, отколкото Танид – вино. Без да изневерява на себе си, тази вечер прошареният ветеран пиеше охладен ябълков сок. Усмивайки се мълчаливо, Танид си мислеше, че това е още една причина, поради която не би желал да го разпознаят.

Но основният мотив за изолацията на героя беше желанието му да наблюдава всяко кътче от заведението, за да успее да събере достатъчно информация. Конният корпус, представляващ елитната част от войската на Третото Велико Кралство, свикваше своя Съвет само след седмица и Танид трябваше да проучи какви са настроенята на хората след приключилата война.

„Най-добрият начин да разбереш какви са истинските чувства и мисли на хората е просто да ги послушаеш след някоя друга халба пиво...“ – мислеше си Танид, докато отпиваше от плодовата напитка.

Бяха изминали два дни, а това беше петата му кръчма. Героят смяташе, че положението е повече от добро. При все това, тази вечер мъжът беше нащрек, защото бойният му инстинкт долавяше нещо обезпокоително. Поради тази причина Сина на Копието реши да се задържи в кръчмата до малките часове. А ябълковият сок сякаш не му даваше достатъчно свежест и сладост.

Вече минаваше десет часът и заведението периодично избухваше в силни аплодисменти. Преди не повече от двадесетина минути беше пристигнал Пурпурния Бард, който само с едно изпълнение предизвика небивал фурор. Танид слушаше с едва забележима усмивка изпълнението на странстващия певец, в което се разказваше за битката при Благородните Поля. В песента се описваше подвигът на една малка група конници, изненадала вражеската армия в гръб. Благодарение на тази битка полята били спасени от пълно опожаряване, тъй като ездачите пристигнали навреме и осуетили плановете на подпалвачите да изпепелят местността. Сина на Копието беше един от тези доблестни ездачи. Но усмивката му не се дължеше на задоволство, а на факта, колко преувеличен беше разказът за битката. Пурпурния Бард, известен със своето красноречие, описваше Необузданите народи като демони, които искали с огнените си опашки да унищожат житните поля, за да обрекат хората на глад и мъки. Делото на конниците също беше изопачено и прехвалено. Според песента на наперения бард, чийто лилав плащ беше изпъстрен със сложни геометрични символи, конниците не просто безмилостно разгромили „демоните“, но след това плакали дни и нощи над обгорелите земи и те разцъфнали отново.

След като бардът спря мелодраматичния си рев, се зае да приема почерпки и жълтици от въодушевените посетители на кръчмата.

Танид потъваше все повече в мисли за отминалите дни.

„Демони! Ха! Това си бяха най-обикновени хора. Различавахме се само по доспехите и оръжията си. В своята същина те бяха войници и изпълняваха заповеди – също като нас...“

Героят доизпи чашата си ябълков сок и потърси с поглед сервитьорките.

„Просто ние бяхме по-умелите бойци...“

Едно от обслужващите девойчета, близо деветнадесет годишна, напъпила като розов цвят хубавица, срещна погледа на героя и побърза да отиде за още сок.

„И все пак хората имат нужда да слушат преувеличени истории. Да си връщат надеждата в доброто...“ – помисли си пак Танид и въздъхна. – *„...Колкото по-ужасяващ е врагът, толкова е по-мразен, а така подвигът бива оценяван много повече.“*

Сина на Копието отново насочи вниманието си към барда. Този път стихоплетецът гласеше весела песен и хората започнаха да го приветстват. Героят кимна с благодарност на сервитьорката, която остави поръчката на масата.

Танид отпи от новата си напитка. Вкусът беше същият, кръчмата си беше същата, само че мъжът ставаше по-тревобен. Нещо не беше наред и Танид съжали, че не е въоръжен. Но кой ли ходеше въоръжен в Кралството? Нямаше нужда. Хората вече бяха щастливи и си имаха доверие.

„Старче, не си за тази тълпа. За такива сбирки...“ – Сина на Копието се опитваше да притъпи съмнението. – *„Прекалено дълго си бил на бойното поле!“*

Героят често се оглеждаше, особено към ония маси, до които не стигаше светлината от запалените свещници.

„Да ме вземат необузданите – дразнеше се сам на себе си Танид. – „Трябва да си поръчам вино...“

Хорските гласове се бяха превърнали в приглушено жужене, на което Сянка не отдаваше кой знае колко внимание. Той беше изцяло погълнат от целта си – открития гръб на самотния мъж, стоящ пред него.

„Ами ако под синия си плащ имаше ризница? Ако един удар с камата не беше достатъчен...“

Те щяха да го разпънат. Щяха да го разкъсат. Да го стъпчат.

Погълнати от любовта към героя, те нямаше да разберат...

Сянка беше неуверен и камата му ту изсъскваше тихичко от кожената си кания, ту се прибираще покорно в нея.

Сивият му плащ го загръщаше напълно и качулката му беше спусната ниско. Чашата му червено вино стоеше недокосната на масата. Друго щеше да му донесе наслада. Нито алкохолът, нито задружните песнички, нито приятелските усмивки означаваха нещо за него.

Сянка имаше други стимули, даващи му воля за живот. Един такъв стимул беше смъртта на мъжа пред него, който кротко съзерцаваше тълпата с вяла усмивка.

Това отвращаваше Сянка повече от всичко. Той искаше мъжа с прошарените коси, известен като Танид, Син на Копието – елиминиран.

Подходящият момент обаче се бавеше.

Часовникът отмери още два часа, а кръчмата си оставаше все така претъпкана. Столовете не стигаха за всички гости и някои седяха на изпразнени бъчонки. Атмосферата не беше толкова ведра, колкото при пристигането на Пурпурния Бард, но разговорите не бяха секвали дори за секунда. Самият стихоплетец вече беше твърде пиян, за да може да изпълни каквото и да било. Затова пък се беше

впуснал в политически разговори с една отделила се компания. Цялата кръчма се изпълваше с философски беседи и хапливи, но запазващи благоприличие политически спорове.

„Това вече е интересно. Точно каквото исках да чуя!“
– зарадва се Танид.

Дискусията, която беше ангажирала вниманието на мнозинството стабилно пийналите мъже и жени, засягаше желанието на Кралството да развива добива на куамар и производството на ватан. Идеята имаше своите привърженици, които приветстваха откриването на нови работни места, но и будеше тревога, че революционната сплав ще измести познатите материали за производство и ще остави без хляб голяма част от жителите на Кралството.

Сред най-бурните дискутиращи беше един едър, сипаничав мъж, облечен във веhti благороднически дрехи, издаващи ниския му ранг в йерархията на аристократите:

– Смятам, че добивът на куамар би бил само в полза на Кралството. Имам познати, които работят във фабриката на Сабик. Според тях с новата сплав се оперира по-добре и годна за направата на почти всякакви видове предмети! Това е цяла революция!

– Не бързайте да се радвате, Тобе – мрачно поде един от присъстващите металурзи. – Ако ватанът измести всичките ни познати материали, с какво ще се занимаваме ние, металурзите? Ами специалистите от останалите браншове?

Хората, стоящи най-близо до металурга, закимаха одобрително с глави.

Сипаничавият скръсти защитно ръце пред гърдите си и се изправи:

– Как какво, добри ми друже? Всички ще отидете в мината за куамар и така добивът ще се удвои и утрои!

Тези думи провокираха нови дебати сред присъстващите.

Танид вяло се усмихна на себе си. Играта му беше повече от ясна. По-нисшите аристократи лобираха за прокарването на ватан и подготвяха народа. Наградата, която се надяваха да получат, беше участие в долната камара на управителството и издигане сред знатните родове.

Хората в кръчмата, изглежда, бяха раздвоени. Победните бяха заинтригувани от възможността за нов поминък, докато добре устроилите се не искаха да рискуват и гледаха с недоверие.

„Какъв доклад ще стане!“ – мислеше си Танид.

Към аристократа се изсипаха купища въпроси, които отприщиха едри капки пот по челото му.

– Ами ако продуктите от ватан са неустойчиви? – обади се разтревожено млада жена.

– А ако мината изчерпи запасите си? – заяде се брадат мъж, чиято наперена осанка издаваше не един или два кръчмарски боя.

Притиснат от неудобните въпроси, благородникът вдигна ръка, за да укроти ентузиазма на ожесточеното множество.

– Специалистите, занимаващи се с ватана, работят ден и нощ, за да го усъвършенстват. А доколкото до мината... – така и не стана ясно какво имаше предвид аристократът, тъй като порядъчно пийналият Пурпурен Бард го прекъсна с неистовите си крясъци.

– Вижте! Вижте! – стихоплетецът размахваше пръст към Танид, който моментално се стъписа. – Това е Танид, Сина на Копието! Братя, имаме герой сред нас!

Ветеранът се изчерви и започна притеснено да кима с глава. Гълчавата в кръчмата се усили. Развеселените пиянки се запрепъваха един в друг, опитвайки се да стиг-

нат възможно най-бързо до мъжа и да му стиснат ръката. Последваха не една или две наздрависи. Танид понечи да отвърне с празна чаша, но веднага му беше налято вино от сервитьорките. .

„Дух на копието! Добре, че беше празна... Иначе щяха да ме разпънат заради тоя сок.“

За по-малко от десетина минути героят вече беше заобиколен от над тридесетина ентузиазирани люде. С мъчни усилия Пурпурния Бард успя да се надигне от бъчонката си, но изгуби равновесие в опит да приглади косите си и се озова на пода. Последваха няколко неуспешни опита да се надигне, след което бардът поде песен за Танид, която си измисляше в движение. Хората започнаха да припяват несвързано, а агитиращият аристократ използва момента за да си откъхне.

Танид също се поотпусна малко, въпреки цялото внимание. Дори отпи от сервираната чаша вино! Но онова особено чувство все още не си беше отишло. „Страхата на победоносеца“ се славеше със сладкото си вино, но Сина на Копието почти не усети вкуса му. Сякаш самите сетива на героя не искаха да се оставят на напитката.

Бойните инстинкти рядко подвеждаха.

Сянка изпусна поредната си възможност. Стискаше камата в ръцете си цяла вечност и ето, че трябваше да я прибере отново. Оръжието щеше да бъде ужасно лепкаво, ако мъжът не носеше ръкавици, които да предпазват дръжката на камата от потта му. Но Сянка не се притесняваше от това, което щеше да извърши, защото беше до болка убеден в каузата си. Единственото, което го притесняваше беше техническата част.

Не беше никак уверен в себе си...

А едничкия момент, в който Сянка бе почувствал достатъчно смелост, че да действа, бардът най-безцеремонно

бе привлякъл вниманието на цялата кръчма върху мишената.

Плиткоумните селяндури, като каквито Сянка възприемаше останалите гости на заведението, скоро се върнаха към своите разговори и той за стотен път извади оръжието си. Горещината го изнервяше, димът от лулите го задушаваше, а острието леко потрепваше.

Трябваше да нанесе своя съкрушителен удар. Между плешките. Тази нощ.

Часовникът удари един часа. Танид отвори вратата на кръчмата и студеният нощен полъх го посрещна гостоприемно в обятията си. Героят си отдъхна и кимна благодарствено на ханджията, който затваряше „Страхата на победоносеца“. Малко по-рано няколко по-настоятелни младежи бяха наобиколили Сина на Копието и му досаждаха с молби за вълнуващи военни истории, поради което барманът реши да приключи за вечерта и да отърве мъжа. След като гостите се изнизаха към съседните кръчми, Танид реши, че е време да се прибира.

Ала интуицията му го караше да огледа кръчмата още веднъж.

– Какво ще го правите този дърдорко? – попита ветеранът, кимвайки към припадналия бард.

– А, ще го оставим да се наспи. На бас, че като дойда призори да изчистя, няма дори да е шавнал – отвърна кръчмарят.

– Може да се опитам да го свестя – предложи Танид и тръгна към пьстрото туловище в центъра на кръчмата.

– Едва ли ще успеете – изкиска се кръчмарят. – Той ми е стар познайник и съм му научил магариите.

– Е, щом казвате! – Танид хвърли поглед към мястото, където беше седял цяла вечер. – Ще ме извините ли за момент? Мисля, че забравих нещо на масата си. Няма да

се бавя.

– Разбира се! Тъкмо ще накисна съдовете.

В главното помещение бяха останали само тримата мъже. Барманът се суетеше над мивката с гръб към Танид, а сервитьорките се преобличаха в стаичката зад бара. Героят използва възможността да огледа за нещо съмнително. Приблужи се до масата си и забеляза, че на съседната стоеше недокоснатата чаша вино.

Любопитството на героя се разбуди, но последвалото хлопване на вратата зад бара означаваше, че сервитьорките са готови и Танид трябваше да прекрати разследването си. Героят се поклони дълбоко на персонала и излезе от кръчмата.

Преди няколко месеца, докато войната все още бушуваше, Сина на Копието и гарнизона му бяха преследвани от няколко групи Необуздани. Чувството, което Танид изпитваше в момента, беше същото. Само че сега героят беше сам и невъоръжен. А виното, дошло неканено, беше започнало да действа.

Сянка фиксира жертвата си.

Най-после!

Убиецът вдигна поглед към небето. Луната и звездите бяха впримчени в безмилостната хватка на облаците, а светлините на уличните фенери бяха повече от оскъдни. Ловът започваше.

Забързаните крачки на Танид издаваха притеснение. Прошареният мъж беше усетил, че е набеязан.

Сянка се усмихна и подръпна качулката си още по-ниско. Слабата му фигура се губеше в мрака. След пет минути героят сви в една безлюдна уличка и Сянка разбра, че моментът е настъпил.

Танид успя да предвиди камата, която се спусна към

гърба му. Героят се претърколи, избягвайки удара на нападателя. Непрогледният мрак обаче беше удобно укритие за Сянка, който планираше следващия си ход.

„Проклет да е героят! Проклети да са славните му битки! Аз имам нощта... имам... сенките... Аз имам смъртта, капеща от върха на камата ми!“

Последва нова атака.

Оръжието отскочи от рамото на Танид, без дори да го одраска. Сина на Копието предположи, че бандитът не е нищо повече от обикновен хлапак, харесал кесията му. А ветеранът беше човек на честта и искаше да вкара в пътя този клетник.

– Хей, момче. Чуй ме – гласът на героя отекна в тихата нощ – Знам, че си се отклонил от пътя. Но също така знам, че ще намериш сила в себе си да стъпиш на крака. Не прави глупости.

Воинът имаше чувството, че си говори сам. Не беше сигурен дали въобще нападателят му е край него.

– Виж, аз съм герой от войната! Мога да ти помогна да намериш пътя си. Мога да..

Пестникът дойде неочаквано.

Сянка настървено връхлетя жертвата си. Многократните му провали разпалваха още повече омразата му. Убиецът не беше дошъл за мотивиращи речи. Бедният герой си мислеше, че има какво да предложи на Сянка. Само, че грешеше.

Защото всичко, от което убиецът имаше нужда, се намираще точно пред него.

Танид не очакваше противникът му да се окаже толкова ловък. С камата не го биваше, но с голи юмруци Сянка нанасяше ударите си с точност, немислима за царящия мрак. Ветеранът не можеше да смогне да се защити, камо

ли да нанесе контраудар. Юмруците на врага се изсипваха мълниеносно върху тялото му. Но Танид си беше старо куче и успя да приклекне и да се нахвърли върху нападателя си. Щеше да ступа младежа, след което да го заведе при стражата, откъдето щяха да го поемат компетентните органи.

Сина на Копието събори бандита на земята и с една ръка улови китките на тайнствения младеж, а с другата се опита да го хване за шията. Танид успешно обезвреди Сянка, за което ветеранът получи най-безцеремонна хрочка в лицето. За момент Сина на Копието изгуби концентрация, погнусен от недостойната постъпка.

Тази разсеяност му коства ритник в корема.

Сянка не беше планирал схватката да продължи толкова дълго. Но вместо да посегне към камата си, вдъхновен от адреналина и желанието за кръв, той без милост налагаше мъжа. Жертвата започна да се гърчи безпомощно.

Сянка изпитваше непоносима болка в ръцете си. Кожените му ръкавици се бяха разкъсали, но жертвата все още дишаше. Най-хубавото предстоеше.

Убиецът се огледа в мрака. Достатъчно дълго беше тренирал зрението си, така че тъмнината да му се разкрива без свян. Сянка съзря купчина изровени павета, лежаща на няколко метра от схватката.

Убиецът се стрелна светкавично, използвайки безсилието на ветерана, и грабна без никакво колебание едно от паветата. Последва ритмично стоварване на предмета върху главата на окаения мъж, чието лице постепенно се превръщаше в кървава пихтия. Смъртта не беше достатъчна. Лицето на героя трябваше напълно да бъде заличено и забравено.

В онези последни предсмъртни мигове, животът на ве-

терана премина като неудържима река. Заля го и сетният спомен...

...Танид стоеше победоносно с високо вдигнато копие, докато неговите бойни другари го подминаваха, устремени към измъкващите се врагове. Копиеносецът не желаеше да преследва сразения враг. Героят беше застанал на ръба на източната граница на Кралството. Той нямаше работа отвъд нея. Врагът беше прокуден от свидните му земи. Танид вярваше, че веднъж завинаги мирът и доброто ще възтържествуват.

– Здраво им сритахме задниците, а? – подвикна му някакъв ухилен новак.

– По-важното, синко, е, че научихме един много ценен урок. Трябва на всяка цена да пазим домовете и семействата си. Това е единствената причина, заради която си струва да се убива.

Над ветерана се спусна бездънен мрак. А Танид запокити в него всичките си наивни принципи и надежди.

Сянка държеше в шепите си натрошеното паве. Не му беше достатъчно. Взе си второ, после трето... Кожата на пръстите му се смъкваше от кокалите. Убиецът чувстваше единствено опиянение.

След няколко часа, напълно останал без енергия, Сянка се отдръпна от кашата, носила приживе името Танид, Син на Копието. Тази вечер Сянка беше доказал на себе си на какво е способен.

И това беше едва началото.